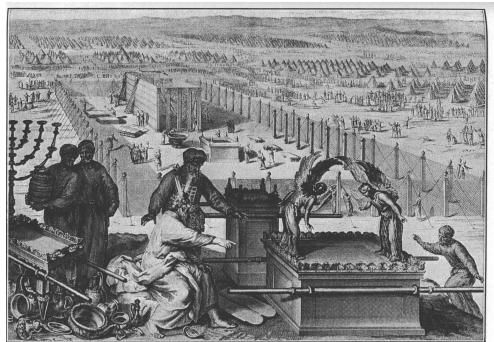

מאורות אל העבר

א ניסן ב' תמ"ט | 27/03/1312

אסון בחנוכת המשכן

תמו שמנות ימי המילאים. העם כלו נרגש לקראת הרגע של ציפוי הכלול – השרתת השכינה במשכן שהוקם בעמל כה רב. שני הכהנים הצעירים, דור העתיד המבטיח של בית לוי, צעדו בראש. לפעת אירע האסון. يوم חנוכת המשכן הפך ליום אבל. פרשנים ודרשנים ניסו לאורך הדורות להסביר מה גרם למיתם של בני אהרן, נדב ואביהו, ביום חנוכת המשכן בא' בניסן, בשנה השנייה לצאת ישראל מצרים, שנთ ב'תמ"ט לבריאות העולם. האם הקריבו אש זרה אשר לא צו עלייה? האם לא ייבדו את המועד ונכנסו למשכן שתוין? האם הגיעו על משה ועל אהרן? שער פיורושים לא נגעלו, ועיימם הלקחים שאותם נדרש העם לדזרותיו ללימוד מהאסון. מעל הכל, הדחד קול הבורא: "בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד". הדרישה החד משמעית מהעילית יותר, לשאיפה לשלים ולביבורת, ולעתים ענישה על כל פגם וחטא. תנובתו של אהרן תועדה גם היא לנצח כאב טיפוס להתמודדותם של רבים מבניו במשך הדורות עם אסונות וקשיים בלתי מוסברים: "וידום אהרן". ההבנה שלא כל דרכי הבורא ברורות מאפשרת את המשך החיים.

לאירועים נוספים בקרו אותנו:
history.orot.ac.il

